

Родна нива

Родна нива.

На пролътното утро въ свежестъта,
въ полето всѣки съ бодъръ взоръ отива;
замайващъ миризъ иде отъ прѣстъта,
и зеленѣе нашта родна нива.

Ще пожълтѣе всѣки тежъкъ класъ
и като медъ зърната тукъ ще грѣягъ,
тогава — хей! — какъвъ е трудъ за насъ,
тогава жътва тука ще вилнѣе.

Бащитѣ ни съсъ едъръ, черенъ потъ
оратъ и сѣятъ тая родна нива, —
тукъ зрѣй и гасне тѣхниягъ животъ,
животътъ имъ съсъ нивата се слива.

И ний растемъ, и нашитѣ ржце
ще пипнатъ туй, което тѣ оставягъ,
и нашта сила тука ще расте
подъ слънцето, което ни огрѣва.

Земята — тя ни храни и кърми,
затуй пъкъ иска трудъ и мжжка сила,
и ний ще растнемъ, ние ще вървимъ
подъ златната ѝ, майчинска закрила.

Отъ Н. Фурнаджиевъ